

går ud på at planlægge både i forhold til her og nu-problemerne og i forhold til de langsigtede problemer.

Derfor drejer den her diskussion sig om forholdet til Rusland og Kina. Det ved alle, der seriøst beskæftiger sig med sikkerhedspolitik. Det er derfor, man har fase 3, der leverer skjoldet mod Kina, og det er derfor, det er dødsensfarligt.

Hvad er prisen for det her så? Prisen er hundredvis af milliarder af dollar, der bruges til at tilfredsstille et nyt kæmpe våbenkapløb. Tænk, hvis pengene i stedet blev brugt til at lave et internationalt våbenverifikationssystem! Tænk, hvis de blev brugt til at bekæmpe fattigdom og nød de steder, hvor kriserne udspringer! Tænk, hvis de blev brugt til en kolossal genopbygning af Rusland! Hvad er der mest sikkerhed i? I SF er vi ikke så meget i tvivl.

Udbygningen er som påpeget i eklatant modstrid med ABM-traktaten – det siger amerikanerne i øvrigt også selv – og derfor vil det betyde et voldsomt forøget modsætningsforhold, specielt i forhold til Rusland og Kina. Konsekvensen vil være, at de mindre trusler, som heller ikke SF afviser, vil blive afløst af meget store trusler, af virkelige trusler, og vi vil først og fremmest stå med risikoen for et totalt sammenbrud i det kollektive sikkerhedssystem, som det har taget årtier at bygge op.

Jeg tror, vi vil komme til at opleve en oprustningsspiral i alle lande. Jeg tror, det var grunden til, at den kinesiske forsvarsminister besøgte Moskva her for nylig. Det er den virkelige fare, og det sker så i en situation, hvor det er de europæiske lande, der bliver gidsler, og det er formentlig grunden til, at de øvrige europæiske lande har reageret langt mere skarpt end den danske regering.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg er ganske enig med hr. Villy Søvndal i, at det ville være vidunderligt, hvis man kunne bruge alle de milliarder af kroner, der bliver anvendt på det stads, til at sørge for befolkninger og for uddannelse og for mad og for alle de ting, som ville være langt mere nyttigt, også for verdensfreden.

Men jeg går ud fra, at hr. Søvndal så med den bemærkning navnlig tænkte på et sted som Nordkorea. Det kan vel ikke være USA, det må vel være Nordkorea, vi her taler om, hvis be-

folkning i hvert fald indtil for nylig har været ved at dø af sult.

Er det ikke fuldstændig urimeligt at lade, som om det nu igen er USA, der vil opruste og opruste og opruste? Der står en fare, der hedder, at der er nogle bananstater rundt omkring, for at sige det pænt, der begynder at bruge ressourcer på det her stads, og det er der nogle der føler som en trussel.

Jeg vil gerne bede hr. Søvndal bekræfte, at det selvfølgelig er rettet mod Libyen og Nordkorea og nogle af de ludfattige lande, som kunne bruge deres penge bedre end til at begynde at lege røvere og soldater.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg er for så vidt enig i spørgsmålet fra fru Mimi Stilling Jakobsen på den måde, at det jo er det, der er den grundlæggende debat. Den grundlæggende debat drejer sig lige præcis om: Efter afslutningen af den kolde krig og den risiko for det totale atomragnarok, verden levede med i en årrække, hvor vi er i en situation, hvor der er én absolut dominerende verdensmagt, skal svaret sikkerhedspolitisk så i den situation være at starte en ny runde af oprustning på et højt teknologisk niveau?

Det kan man godt, og det giver den sikkerhed, det giver. Det er klart, i så fald er man sikker, det tror jeg da, imod Libyen i hvert fald, hvis de sender missiler. Men man er jo ikke sikker, hvis de sender masseødelæggelsesvåben frem på den måde, vi indtil nu har set, ved, at man stilfærdigt i en undergrundsbane anbringer et syltetøjsglas, der indeholder biologiske og kemiske våben. Dem kan man nemlig ikke sikre sig imod med nok så meget missilforsvar.

Derfor er det grundlæggende spørgsmål: Når man forcerer våbenkapløbet på det her område, skaber man så større eller mindre sikkerhed? Efter SF's opfattelse klart mindre sikkerhed, fordi man fremmer modsætningsforholdene mellem de virkelige store magter i verden, og det er faren i dag.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil starte med en meget væsentlig bemærkning til hr. Villy Søvndal: Jeg har i 14 år ikke heddet Stilling Jakobsen, og jeg vil gerne være fri for at hedde det.

Bortset fra det går jeg ud fra, at jeg ikke kan overbevise hr. Søvndal om det urimelige i på-